

ЯВЛЕНИЕ XI.

Р а й н а, Т у л л а.

Т у л л а.

Охъ, царкыньо, мила рожбо, азъ не ли ти казвахъ, че никой не може да избѣгне отъ онова що е писано на честь-тѣ му? Азъ виждахъ добръ, че сърдце-то ти не знае другѣ любовь освѣнь любовь-тѣ къмъ родители-тѣ; але нѣма родители до вѣка. Съ врѣмя Богъ тѣй нарядилъ: слѣдъ тѣхъ да обикнемъ отряденый на честь-тѣ ни, а кой другый може да бѣде отряденъ на твоѣхъ-тѣ честь, освѣнь кого-то отрядява бащина-та ти воля, коя-то е се една съ божѣхъ-тѣ?

Р а й н а.

Азъ не ся противѣхъ на бащинѣхъ тѣ си волѣхъ, и ще ли ѣхъ испълнѣхъ, Богъ знае. Душа-та ми мрази Самуила. Бащина и Божя воля могатъ ли да прѣсилиять душѣхъ-тѣ ми? Тя нѣма да ся вѣнчѣе съ Самуила; въ черквѣхъ ще исхвъркне отъ тѣло-то ми, та тогазъ нека той земе бездушень трупъ.

Т у л л а.

Че кой може да тя прѣсили, царкыньо. Але да ти кажѣхъ истинѣхъ-тѣ, и мене вѣнчяхъ на силѣхъ.....Испърво плакахъ, выкахъ, додѣ да мине вѣнчило-то прѣзъ главѣхъ ми, а сѣтнѣ ми додраже, и начахъ да обычямъ. Вѣнчило-то е благословено